

สรุป บทนี้เป็นการทำความเข้าใจว่า ศาสนาส่วนใหญ่จะมีหลักการเดียวกับไสยศาสตร์ คือสอนและบังคับให้เชื่อและทำตามที่สอนเพียงอย่างเดียว ห้ามถาม ห้ามสงสัย ซึ่งนี้เป็นหลักการที่ตรงข้ามกับวิทยาศาสตร์

บทที่ ๘ สิ่งสูงสุดที่นักวิทยาศาสตร์ยอมรับ

ตามปกติแล้ว นักวิทยาศาสตร์จะไม่เชื่อในเรื่องลึกลับหรือเรื่องเหนือธรรมชาติ

ใดๆ ดังนั้นนักวิทยาศาสตร์ จึงไม่มีความเชื่อเหมือนกับศาสนาประเภทที่นับถือพระเจ้าทั้งหลาย แต่นักวิทยาศาสตร์จะยอมรับธรรมชาติหรือสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ที่เขาสามารถสัมผัสได้ หรือพิสูจน์ได้เท่านั้นว่าเป็นสิ่งสูงสุดของเขา ซึ่งนี่ก็เท่ากับว่านักวิทยาศาสตร์นับถือ

ธรรมชาติเป็นสิ่งสูงสุด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ศาสนาวิทยาศาสตร์ มีธรรมชาติเป็นสิ่งสูงสุด มีความจริงเป็นศาสดา (ผู้สอน) มีเหตุและผลเป็นหลักในการศึกษาและปฏิบัติ และมีความพันทุกข์ของจิตใจอย่างถาวรเป็นจุดหมายสูงสุด

โดยธรรมชาตินั้นจะมีกฎอยู่กฎหนึ่ง ที่เป็น กฎสูงสุดของธรรมชาติ ที่กฎทั้งหลายของธรรมชาติ จะขึ้นอยู่กับกฎนี้ทั้งสิ้น ซึ่งกฎนี้ก็คือกฎที่บังคับทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้ว่า “ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ต้องมีเหตุมาทำให้เกิดขึ้น” ซึ่งกฎนี้ก็คือกฎพื้นฐานง่ายๆ ที่ ใครๆก็เข้าใจได้ คือเป็นเรื่องของ “เหตุ” และ “ผล” ที่เรารู้จักกันดีอยู่แล้ว คือสรุปว่ากฎนี้จะบังคับทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้ว่า “เมื่อมีเหตุ จึงมีผล เมื่อไม่มีเหตุ จึงไม่มีผล หรือ เมื่อเหตุเกิดขึ้น ผลจึงเกิดขึ้น แต่เมื่อเหตุดับหรือหายไป ผลที่เกิดขึ้นมานั้นก็จะดับหายตามไปด้วยทันที” ซึ่งสรุปแล้วกฎนี้จะบอกเราว่า “ไม่มีอะไรที่จะเกิดขึ้นมาได้เองลอยๆโดยไม่มีเหตุ”

จุดนี้เราต้องเข้าใจก่อนว่า เหตุที่จะมาทำให้เกิดผลใดๆขึ้นมาได้นั้น จะต้องมีเหตุมาร่วมกันทำให้เกิดขึ้นตั้งแต่ ๒ เหตุขึ้นไป จึงจะทำให้เกิดผลขึ้นมาได้ ถ้ามีเพียงเหตุเดียว จะไม่สามารถทำให้เกิดผลขึ้นมาได้ อย่างเช่น เมื่อเราจุดเทียน ก็จะทำให้เกิดแสงสว่างขึ้นมา ซึ่งแสงสว่างจากเทียนนั้นคือผล ส่วนเหตุนั้นมีมากมาย คือ มีตัวเรา มีไม้ขีด มีเทียน มีออกซิเจน และมีอุณหภูมิที่พอเหมาะ ซึ่งเหตุที่ใหญ่ที่สุดก็คือ “ตัวเรา” ที่เรียกว่า เป็น เหตุ ที่หมายถึง สิ่ง

บทที่ ๑๑ ไม่มีเราอยู่จริง

จากเหตุผลและความจริงที่แสดงให้เราเข้าใจและเห็นแจ้งว่า “ไม่มีตัวเราอยู่จริงในร่างกายและจิตใจนี้” ก็อาจทำให้เราเกิดความสงสัยว่า แล้วความรู้สึกว่ามีตัวเรานี้มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร? ซึ่งตามธรรมชาติของร่างกายที่ยังไม่ตายนั้น จะมีระบบประสาทอยู่ ๖ จุด คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เพื่อเอาไว้ติดต่อกับสิ่งภายนอกที่ตรงกัน (คือรูปหรือแสง เสียง กลิ่น รส สิ่งสัมผัสกาย และสิ่งที่มาสัมผัสใจ) เมื่อระบบประสาทใดยังคงอยู่และกำลังทำงานอยู่ แล้วมีสิ่งที่ตรงกันมาสัมผัส ก็จะทำให้เกิด “การรับรู้” สิ่งที่มาสัมผัสนั้นขึ้นมาทันที (อย่างเช่น เมื่อมีรูปหรือแสงมาสัมผัสตา ก็จะเกิดการเห็นรูปที่ตาขึ้นมาทันที หรือเมื่อมีเสียงมาสัมผัสหู ก็จะเกิดการได้ยินเสียงที่หูขึ้นมาทันที เป็นต้น)

การรับรู้ที่เกิดขึ้นมาตามระบบประสาททั้ง ๖ ของร่างกายเรานี้ มันจะเกิดและดับสลับไปสลับมาตามระบบประสาททั้ง ๖ อย่างรวดเร็วและต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา จนทำให้เราเกิดความรู้สึกว่า มันมีการรับรู้เกิดอยู่ที่ระบบประสาททั้ง ๖ พร้อมๆกันอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเมื่อเกิดการรับรู้ขึ้นมาที่ระบบประสาทใดแล้ว ก็จะเกิดการจำสิ่งที่รับรู้ขึ้นได้ และเกิดความรู้สึกต่อสิ่งที่ได้รับรู้นั้นด้วย รวมทั้งเกิดความอยากและการคิดขึ้นมา จนเกิดเป็น “จิตใจ” ที่หมายถึง สิ่งที่รู้สึกนึกคิด ขึ้นมา

ตามธรรมชาติของจิตเด็กที่เพิ่งเกิดขึ้นมาใหม่ๆทุกคนนั้น จะมีสัญชาตญาณว่ามีตัวเอง (สัญชาตญาณ คือความรู้ที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับจิตตามธรรมชาติโดยที่ไม่มีใครสอน ซึ่งสัญชาตญาณว่ามีตัวเองนี่ก็คือ ความรู้ว่ามีตัวเอง) คิดมาด้วยเล็กน้อย ซึ่งเมื่อจิตของเด็กนั้นได้เริ่มสัมผัสกับสิ่งทั้งหลายของโลกผ่านทางตา, หู, จมูก, ลิ้น, และกาย แล้วเกิดความรู้สึกขึ้นมา (คือความรู้สึกที่น่าพึงพอใจ ความรู้สึกที่ไม่น่าพึงพอใจ และความรู้สึกจืดๆ) ก็จะทำให้จิตของเด็กนั้นเกิดความอยากได้ความรู้สึกที่น่าพึงพอใจ และไม่อยากได้ความรู้สึกที่ไม่น่าพึงพอใจ รวมทั้งลึกลงไปกับความรู้สึกจืดๆ เพื่อตัวเองขึ้นมาทันทีตามสัญชาตญาณ ซึ่งเมื่อจิตของเด็กนั้น เกิดความอยากไปตามความรู้สึกขึ้นมาเมื่อใด ก็จะทำให้จิตของเด็กนั้นเกิด